

évről évre, mit hozott? Mit hozott
 a forrongó, forgó hűség, szeretet?
 Lendített-e az örök keréken
thy mind's imprint, szellemed lenyomata?
To give yourself away keeps yourself still.
 Add át magad, s magadat megőrzöd.
 Így is, itt is: nyomokban, tán örökre.

Édes, csendes tűnődés ideje Sessions of sweet silent thought (30, 32)

Laci öcsémnek és Apámnak

Édes, csendes tűnődés ideje.
Sessions of sweet silent thought. Lassú, édes
sweet fulladás a halálba. Forró
 halálotok, véreim! Hányszor néztem,
 hogy szívjátok le mohón, *sweet silent*
thought, édesen merengve, méregre mérget,
 a perzselő dohánysirokkót, enyhet
 a rideg világ hidegére! Szépek
 voltatok, boldogok, s rettegtem én.
 Láttam: már les rátok a bunkó halál,
that churl death, messzi, titkos rokonunk.
 És küldött rátok fulladást, s a testtől
 megváltatok. Bugris halál, *churl death*,
 vesztettél. Itt vannak, s én velük vagyok.

Markó Béla

TRAVESZTIA

Fel-felparázslík odakint a rózsa,
 s egy-egy maréknyi hamu: verebek
 szürkéllenek a csipkés levelek
 között, majd szertehull már minden forma,

és egybeolvad sok nappali lélek,
 nem úgy, hogy eltűnik, csak megpihen,
 s most ismét nem szikrázik senkiben
 vagy semmiben, mert nem belülről égnek,

hanem csak kintről világítanak
a csillagok, mint elszórt szótagok,
amelyekből majd újabb mondatot

kell reggel összeraknod, míg a nap
kisüt, s minden bokor külön ragyog,
ha sikerül még szétválasztanod.

KERTI MADONNA

Tör-zúz a szél a holtra rémült kertben,
rúgja a meggyfa gömbölyű hasát,
hogy hátha végre megadja magát,
s egy-két szem meggy valóban földre cseppen,

de ennyi csak, a többi megmarad,
s érik tovább, majd azt is leszakítják,
és mégsem értik az üres test titkát,
hogy nem mindegy, mikor s kinek szakad,

pedig most arról kellene beszélni,
hogy így lehet csupán ismét megélni
a teljes időt, mert a szenvedés,

akár a mag, keményedik a húsban,
aztán kihull, s míg lüktet ellazultan,
ölében semmi: esőverte rés.

KÉPZELEM CSUPÁN

*Johannes Vermeer: TEJET ÖNTŐ LÁNY
1658–1660, olaj, vászon, 45,5x41 cm,
Rijksmuseum, Amsterdam*

Semmi különbség nincsen már a képen
a gyöngyház és a romló tej között,
s lehet, hogy volt egy tál, mely eltörött
azóta rég, de most hiába nézem,